

Arrest

**nr. 333 754 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONDT *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 27 maart 2024, diende op 28 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 10 en 11 oktober 2023 (Eurodac).

1.2. Op 16 mei 2025 nam de gedelegeerde van de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in een andere EU-lidstaat (Griekenland). Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 16 mei 2025 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/03/2024

Overdracht CGVS: 18/04/2024

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 22/04/2025 van 14u20 tot 16u30 in het bijzijn van een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester VAN DER MAELEN Anna vervanger SINDIAN Mohsen, was van begin tot eind aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, A.B. K M ([...]12/2000), verklaart een Palestijnse vluchteling te zijn die geboren is in Khan Younis, waar u steeds gewoond hebt met uw vijf broers en vijf zussen.

U verliet Gaza via Egypte op 10/09/2023, bleef tien dagen in Turkije en reisde door naar Griekenland. U vroeg internationale bescherming aan in Mytilini op 12/10/2023 en ontving een positieve beslissing op 25/10/2023. U bleef nog een maand in het kamp in Mytilini, waarna u met de ferry doorreisde naar Kreta, waar u zes maanden bleef. U ontving uw verblijfskaart en reispaspoort op 24 januari 2024. U bewam tevens uw AFM.

In Kreta ontmoette u een Palestijnse man die u een verlaten pand toonde waar u kon verblijven. U douchte zich met water uit het park, laadde uw gsm op bij een Syrisch restaurant en ontving voedsel in ruil voor het onderhoud van restaurants of als donatie bij de kerk in de buurt. U ging elke dag op een plaats staan waar dagarbeiders werden opgepikt en kon negen à tien dagen werken. U ging tevens langs bij een interimkantoor om werk te vinden maar kon niet communiceren met hen omdat u de taal niet sprak.

Op aanraden van een vriend reisde u eenmaal naar Athene, waar u vier dagen bleef. U sliep er in een container aan de haven en sprak er mensen aan op straat op zoek naar werk en een woonst, doch zonder resultaat. U besloot terug te keren naar Kreta. Toen het niet lukte hier uw leven op te starten, kocht uw neef K., die in België verblijft, een vliegticket naar België voor u.

U kwam aan in België op 27 maart 2024 en diende een dag later een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Griekenland vreest u geen water, voedsel en opvang te hebben en racisme mee te maken.

Ter staving van uw verzoek legt u kopies van uw Palestijnse paspoort neer, net als kopies van uw ID-kaart, geboorteakte, twee UNRWA-kaarten, de overlijdensakte van uw zus, foto's van uw huis in Gaza, uw verwonde broer en neef en foto's van de omstandigheden waarin uw familie leeft, uw originele verblijfskaart en paspoort van Griekenland, een kopie van uw Griekse AFM-document, een USB-stick met foto's en video's van in Gaza en uw kamp in Mytilini, een foto van uw verblijfplaats in Kreta en mails met uw arbeidscontracten van in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Hit; CGVS, p. 5-6), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a.,

randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen waar het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushoud>

ers-in-griekenland-juni-2022; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland een verblijfskaart en een paspoort hebt bekomen, waarvan u de originelen neerlegt, net als een AFM, waarvan u de kopie neerlegt.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie daarnaast niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

In verband met uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Griekenland geen woonst, noch werk zal vinden, stelt het CGVS vast dat u enerzijds opvallend weinig pogingen heeft ondernomen toen u in Griekenland was om een woning en werk te vinden en u anderzijds voldoende zelfredzaam blijkt om hiertoe stappen te zetten bij terugkeer.

Hierbij stipt het CGVS eerst en vooral aan dat u slechts twee maanden na het verkrijgen van uw verblijfskaart het land hebt verlaten, hoewel deze meer kansen bood om werk en een woonst te vinden en zich op duurzame wijze te integreren (CGVS, p. 2). Dit is weinig ernstig en ondergraaft reeds uw bewering dat u in Griekenland de inspanningen zou hebben gedaan om uw leven hier effectief uit te bouwen.

Bovendien stelt het CGVS vast dat u opvallend weinig pogingen hebt ondernomen om een woning en werk te vinden. U deed immers amper pogingen om organisaties te vinden die u konden helpen met het vinden van werk en een woonst. Om huisvesting te vinden beperkte u zich in Kreta tot het contacteren van de Palestijnse man die u het kraakpand toonde en door de vraag aan de uitbater van het Syrische restaurant te stellen. U geeft aan dat u geen organisaties kende die u konden helpen, maar beperkte zich bij uw zoektocht tot het aanspreken van mensen op straat, waarbij u 'niemand tegenkwam' (CGVS, p. 10-11). Hierbij contacteerde u

geen overheidsorganisaties omdat u er geen kende, maar ook hier beperkte u zich bij uw zoektocht daarnaar tot het aanspreken van 'willekeurige mensen op straat' (CGVS, p. 11).

Om werk te vinden beperkte u zich tot zich aan te bieden op een plaats voor dagarbeiders en bij winkels en restaurants langs te gaan (CGVS, p. 7). Eenmaal ging u naar Athene om werk te vinden, maar beperkte u zich ook weer tot het aanspreken van mensen op straat. Uiteindelijk ging u in Athene bij geen enkele (overheids)organisatie langs (CGVS, p. 11-12). U beweert dat u in Heraklion naar een jobkantoor ging en ze u hier niet hielpen omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 10). U kan ook hier geen naam geven, noch documenten voorleggen van uw inschrijving daar, waarmee u ook hier niet staft dat u effectief deze poging hebt ondernomen. U ging niet naar andere interimkantoren (CGVS, p. 12).

Het feit dat u na ontvangst van uw verblijfskaart uw AMKA niet regelde, wat noodzakelijk is om officieel te kunnen werken, is weinig ernstig en toont wederom uw onwil om zich minstens te proberen integreren in Griekenland (CGVS, p. 7-8). U antwoordt dat u hierover had gehoord maar niet wist wat het was, maar kon hierbij beroep doen op de mensen die u in het opvangcentrum in Mytilini hielpen en de organisatie die in het kraakpand langskwam of waarbij u in Athene langsging (CGVS, p. 8). Dit gebrek aan pogingen om een woonst en werk te vinden is niet ernstig en toont wederom uw onwil aan om zich minstens te proberen integreren in Griekenland.

De voorbeelden zijn daarenboven legio waaruit blijkt dat u voldoende zelfredzaamheid aan de dag kon leggen om in uw basisbehoeften te voorzien en om een woonst en werk te kunnen vinden.

Zo was u ten eerste in staat om de asielpcedure in Griekenland te doorlopen en uw verblijfskaart, paspoort en AFM te regelen (CGVS, p. 4). Bovendien was u erg spaarzaam met het geld dat u van thuis uit mee had om aan uw basisbehoeften te kunnen voldoen en een ferry van Lesbos naar Kreta te regelen (CGVS, p. 6, 8). Daarnaast was u in staat om zich in Heraklion aan te dienen op een plaats waar dagarbeiders jobs konden vinden, waardoor u 9-10 dagen werk in constructie en in de olijventeelt vond om uw paspoort en verblijfskaart te bekostigen en aan uw basisbehoeften te voldoen (CGVS, p. 6-7). U vond deze plaats via de uitbater van een Syrisch restaurant die een breed netwerk had en waarop u regelmatig beroep deed (CGVS, p. 10). Ook diende u zich aan bij winkels en restaurants, waarbij u soms werd ingeschakeld in het onderhoud van de restaurants in ruil voor voedsel, en deed u beroep op manden met voedsel die te vinden waren in de buurt van de kerk (CGVS, p. 7, 11-12). Tevens verplaatste u zich eenmaal vier dagen naar Athene met het geld dat u in Kreta verdiend had, waar u op zoek ging naar werk en bij organisaties ging aankloppen voor voedselhulp (CGVS, p. 8). Daarnaast navigeerde u zich op slimme manieren door het moeilijke bestaan in de shelter: u kookte het water uit de bron in de buurt om zich te wassen en te drinken en u laadde uw gsm op bij het Syrische restaurant (CGVS, p. 9). Ook hebt u hier in België een job, wat toont dat u in staat bent zelfstandig naar werk te zoeken en dit uit te voeren. Tot slot kon u beroep doen op uw paternale neef K.(...) die in België woont om u financieel te ondersteunen. Hij betaalde immers uw vliegticket naar België (CGVS, p. 7), wat toont dat u kan terugvallen op een minimaal financieel vangnet bij terugkeer.

Het CGVS is van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Zoals hierboven aangetoond bent u voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen en de periode te overbruggen waarin u uw administratie op orde zou brengen. Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De kopies van uw Palestijnse paspoort, geboorteakte, ID-kaart, UNRWA-kaarten, overlijdensakte van uw zus, foto's en video's van uw leven en uw huis in Gaza, uw verwonde broer en neef en de foto's van de omstandigheden waarin uw familie leeft, hebben immers slechts betrekking op uw situatie in Gaza. U geniet echter reeds internationale bescherming in Griekenland ten opzichte van hetgeen u in Gaza vreest. Uw verblijfskaart, paspoort en AFM tonen aan dat u deze bescherming in Griekenland effectief geniet, wat niet wordt betwist. De foto's en video's van het kamp in Mytilini en van uw verblijfplaats in Kreta tonen dat u in moeilijke omstandigheden hebt geleefd in Griekenland, maar kunnen de vaststelling niet rechtzetten dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om betere woonomstandigheden uit te bouwen. Uw arbeidscontracten van België tonen dat u in België werk heeft gevonden, maar vertellen niets over uw vrees ten aanzien van Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker ontwikkelt middelen als volgt:

"2.2.1. Eerste middel: : SCHENDING van art. 4 handvest EU en schending van art. 3 EVRM

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Griekenland terug te keren.

Tervijl artikel 2 van voormeld verdrag het recht op leven beschermt.

Dat artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat artikel 5, lid 1 aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent.

Zodat verzoekende partij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

Verzoeker vluchtte en verzocht om bescherming in Griekenland. Hoewel hij de status van vluchteling ontving, vond hij er echter geen effectieve bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten.

Hij verwijst naar de verregaande staat van materiële deprivatie waarin hij gedwongen werd te leven in Griekenland, waardoor hij blootgesteld werd aan een ernstige (risico's op) onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest en overeenstemt met artikel 3 EVRM.

Toelichting

5.

Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing concludeert dat België niet bevoegd is om verzoekers verzoek om internationale bescherming te behandelen en weigert artikel 17.1 van de Dublinverordening toe te passen.

Artikel 17 Discretionaire bepalingen

In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

6.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt onvoldoende.

Verzoeker ontving de vluchtelingenstatus in Griekenland.

Binnen de Europese Unie wordt de internationale beschermingsstatus in één van de lidstaten geacht voldoende effectieve bescherming te kunnen bieden van de in het Handvest erkende grondrechten.

Slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat een specifieke lidstaat de verwachte bescherming ONvoldoende biedt.

In het geval dat een verzoeker reeds internationale bescherming bezit in een andere lidstaat, zullen de asielinstanties van België waar een nieuw verzoek wordt gedaan in principe de asielaanvraag onontvankelijk verklaren. Echter, wanneer wordt aangetoond dat de voorzienbare leefomstandigheden in de lidstaat waar men al bescherming heeft hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende

behandeling in het kader van artikel 3 EVRM, kunnen en moeten de Belgische asielinstanties de aanvraag alsnog ontvankelijk verklaren.

Deze afweging vereist een toets aan artikel 3 EVRM. Als aannemelijk is dat verzoekers gedwongen worden te leven in omstandigheden die de menswaardigheid ondermijnen en zeker als er in hoofde van verzoekers een bijzondere kwetsbaarheid aanwezig is omtrent die omstandigheden, is het aan België om de asielaanvraag ontvankelijk te verklaren en te behandelen. Zo stelt de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

7.

De rapporten, persartikels, buitenlandse rechtspraak en zelfs een schrijven van zes Europese asielministers over de algemene toestand in Griekenland voor erkend vluchtelingen liegen niet. Het staat vast dat de standaarden voor een menswaardig leven ernstig ondermijnd worden als gevolg van een falend overheidsbeleid.

1. Europese ministers bevoegd voor migratie op nationaal niveau

De asielministers van de Duitse Bondsrepubliek, Frankrijk, Nederland, België, Luxemburg en Zwitserland uitten in hun brief aan de Europese Commissie van 1 juni 2021 hun ernstige bezorgdheden over de levensomstandigheden voor erkend vluchtelingen in Griekenland.

[...]

2. Rapport Asylum Information Data Base (AIDA) Country Report Greece update'

Dit rapport, gepubliceerd in juni 2023, brengt op een bijzonder accurate manier de betreurenswaardige gebreken aan steun vanuit de Griekse autoriteiten voor erkende vluchtelingen onder de aandacht, over:

1. De afwezigheid van enig privaat- of publiek aanbod om zich te kunnen integreren in de Griekse samenleving,

2. De totale afwezigheid van inkomenssteun als statushouder internationale bescherming,

3. De moeilijkheden om werk te kunnen vinden voor statushouders,

4. De moeilijkheden om de taal te kunnen leren als statushouder,

5. De problematische situatie m.b.t. de huisvesting als statushouder:

Housing of recognised refugees: Beneficiaries of international protection residing in accommodation facilities must leave the centres within 30 days of being granted international protection. Given the limited integration of recognised beneficiaries of international protection in Greece, this results in a high risk of homelessness and destitution. In spring 2022, Germany decided to refrain from returning recognised refugees to Greece and to process their claims on the merits, apart from exceptional cases. The Netherlands recently followed suit with a similar policy in September 2022 refraining from returning recognised refugees to Greece. Moreover, on 29 September 2022, the European Commission opened infringement procedures against Belgium, Germany, Greece and Spain for failing to comply with the Return Directive 2008/115/EC. (p.23)

6. de incidenten met racistisch inslag die men als statushouder moest ondergaan,

7. de gebrekkige publieke gezondheidszorg:

L 4368/2016, which provides free access to public health services and pharmaceutical treatment for persons without social insurance and vulnerable social groups is also applicable for asylum seekers and members of their families. However, in spite of the favourable legal framework, actual access to health care services has been consistently hindered in practice by significant shortages of resources and capacity for both foreigners and the local population, as the public health sector is under extreme pressure and lacks the capacity to cover all the needs for health care services. (p.191)

3. Rapport Human Rights Watch

De situatie voor statushouders in Griekenland is intussen allerm minst verbeterd, zo blijkt uit het meest recente rapport van Human Rights Watch, voor 2024. Er wordt nadruk gelegd op de discriminatie en het racisme tegenover vluchtelingen.

Over racisme:

"In April, the Racist Violence Recording Network (RVRN) reported 74 incidents of racist violence in 2022 and noted that underreporting of racist violence continued.

In August, racist violence escalated in Evros against asylum seekers and migrants, whom vigilantes accused, without presenting evidence, of being responsible for forest fires. Numerous reports and videos about vigilante "militias" targeting asylum seekers and migrants emerged as well as a viral videoshowing a civilian holding 13 migrants against their will in his truck while calling for a pogrom against them. He was arrested along with two alleged accomplices."

Over de toegang tot voedsel en discriminatie:

"Nongovernmental groups PRO ASYL and Refugee Support Aegean in May denounced conditions in the EU-funded Closed Controlled Access Centres in the Aegean islands, calling them prison-like facilities that fail to meet human rights standards. In a May report, INTERSOS Hellas, HIAS, and the Greek Council for Refugees published their findings that refugees and rejected asylum seekers in Greece face widespread food insecurity due to complex and lengthy procedures coupled with discriminatory criteria that, in practice, exclude them from most social benefits in Greece."

4. Rapport ECOInet: Griechenland: Versorgungslage und Unterstützungsleistungen für (nach Griechenland zurückkehrende) Personen mit internationalem Schutzstatus [a-11601]

Enkel gepubliceerd in het Duits

5. *Rapporten van Refugee Support Aegean (RSA): Recognised refugee returned to Greece, destitute, forgotten and undocumented*

6. *Recognised Refugees in Greece- 2025: Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*

PRO ASYL en RSA (Refugee Support Aegean) publiceerden in maart 2025 een statusupdate in een nieuw jaarlijks rapport over de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland. Schrijnend genoeg blijken de moeilijkheden waarmee de vluchtelingen in vorige jaren te maken kregen, enkel te verergeren. Eén van de oorzaken daarvan is de enorme toename van de terugkeer van erkende vluchtelingen naar Griekenland in de afgelopen maanden, nu EU-lidstaten hun terugkeerbeleid focussen op personen die reeds internationale bescherming genieten in Griekenland. Bij terugkeer naar Griekenland worden vluchtelingen geconfronteerd met ernstige obstakels in hun poging om te integreren en geen van hen ontving documenten, informatie of steun bij hun terugkeer. Velen dreigen dakloos te worden bij gebrek aan materiële hulp. Daarnaast bracht het jaarverslag de volgende obstakels waarmee vluchtelingen te maken krijgen bij terugkeer naar Griekenland, in kaart:

- De moeilijkheden waarmee personen, die internationale bescherming genieten in Griekenland, worden geconfronteerd met betrekking tot het verkrijgen en vernieuwen van documenten, voornamelijk de verblijfsvergunning (ADET), maar ook reis- en belastingdocumenten en het sociale zekerheidsnummer (AMKA), nu afhankelijk van een arbeidscontract of een aanwervingscertificaat. Deze documenten zijn essentieel voor de toegang tot werk, gezondheidszorg en andere sociale voorzieningen.

- De extreem beperkte toegang tot sociale voorzieningen, waaronder de uitsluiting van vluchtelingen van de meeste uitkeringen en de restrictieve criteria om in aanmerking te komen voor een gegarandeerd minimuminkomen.

- De belemmeringen voor en het gebrek aan ondersteuning bij het vinden van huisvesting (vooral omdat het HELIOS huisvestingsprogramma is afgelopen en het nieuwe HELIOS+-programma nog niet is uitgerold), na uitzettingen uit kampen en de risico's van dakloosheid en armoede. Met name het nieuwe HELIOS+ programma lijkt te zijn ontworpen op een schaal die veel kleiner is dan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland, met een totale doelstelling van 4.323 begunstigden van internationale en tijdelijke bescherming in de komende vier jaar - iets meer dan 1.000 per jaar. Op dit moment heeft Griekenland al 116.467 actieve verblijfsvergunningen voor internationale en tijdelijke bescherming, waarvan er 76.195 in 2023-2024 zijn verleend (dus binnen het toepassingsgebied van HELIOS+). In verhouding tot het aantal in aanmerking komende begunstigden vertegenwoordigt het programma dus minder dan 6% van de in aanmerking komende bevolking.

Ondanks de duidelijke voorgaande rapporten, stelt verwerende partij in haar beslissing dat het vertrouwensbeginsel voor het terugsturen van vluchtelingen naar Griekenland standhoudt. Men stelt dat er geen ernstig risico zou zijn op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM.

8.

In hoofde van verzoeker was zijn toestand dermate ernstig dat gesproken kan worden van een schending van artikel 3 EVRM, één van de meest belangrijke mensenrechten.

Verzoeker was een man op de vlucht. Hij kwam aan in Griekenland en zocht bescherming. Hoewel hij tijdens zijn asielprocedure kon overnachten in een asielcentrum, kwam er (nadien) geen enkele andere hulp vanuit de Griekse overheid. Verzoeker werd op geen enkele manier geleid naar bestaande organisaties die zouden kunnen helpen met huisvesting, werk of gezondheidszorg. Voor taallessen hetzelfde verhaal, ondanks dat taal de grootste hindernis is in het vinden van de eigen weg in een nieuw land.

9.

Verzoeker is het op geen enkele wijze eens dat hij zelf te weinig stappen ondernam om de hulp waarvan wordt beweerd dat ze bestaat in Griekenland, te vinden.

Het houdt dan ook geen steek dat verzoeker ervoor zou hebben gekozen niet zoveel stappen als mogelijk te nemen. Hij deed alle inspanningen als mogelijk. Maar zonder enig succes. Het zou dan ook volstrekt onlogisch zijn dat verzoeker bepaalde kansen liet liggen.

Ondanks het feit dat niemand hem ooit een helpende hand aanbood of wegwijs maakte in de kluwen van het systeem, verklaarde verzoeker, dat hij gedurende zijn hele periode in Griekenland onophoudelijk informatie trachtte te vergaren rond huisvesting, werkgelegenheid ... (P 10 NPO)

Bovendien vertrok verzoeker niet onmiddellijk na het verkrijgen van zijn Griekse reisdocumenten, maar probeerde hij nog drie maand wanhopig het hoofd boven water te houden en een leven uit te bouwen, te vergeefs. Waar bestreden beslissing deze periode afdoet als te kort om de vruchten van zijn inspanningen af te werpen, beschrijft verzoekende partij deze dagen als de ergste uit zijn leven en ervoer hij elke dag als een kwelling.

Ondanks dat verzoeker zijn uiterste best deed om zelf oplossingen te vinden om tegemoet te komen aan zijn basisbehoeften, geraakte hij er zelf niet en moest hij vaststellen dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten zo groot was dat hij volledig afhankelijk was maar geen hulp kreeg.

10.

Verzoeker kwam aldus terecht in een toestand van verregaande materiële deprivatie, volledig los van zijn persoonlijke keuze of wil, zodanig dat hij zelfs niet in staat waren te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, beschikken over een woning, zich wassen enz.

Verzoeker zocht een leefbare situatie in verschillende locaties in Griekenland, zoals Kos, Kreta en Athene, maar zonder succes.

Huisvesting

Zonder kennis van de Griekse taal maar vooral zonder inkomsten, lukte het verzoeker niet een (huur)woning te vinden om te verblijven. Hij belandde op Kos in een kraakpand: "Ik sliep in een verlaten huis. Het was niet echt verlaten, het was afval echt. We bewogen dat om te kunnen slapen.

Geen kleren, geen voedsel. Ik leefde elke dag denkend over wat nadien te eten, de volgende dag. Dat was een loop gedurende zes maanden." (P 6 NPO)

Hoewel verzoeker in de letterlijke zin een dak boven zijn hoofd had, leidde hij een erbarmelijk leven. Er was geen water, elektriciteit, gas, verwarming. Verzoeker sliep tussen bergen afval en muizen (P 9 NPO). Hij kon hier ook fotografisch bewijs van voorleggen.

Bestreden beslissing prijst 'de slimme manieren waarop verzoeker het moeilijke bestaan in de shelter' mogelijk maakte, door onder andere water uit een bron in de buurt te koken om zich mee te wassen en te drinken. Dat dit geklasseerd wordt onder tekenen van zelfredzaamheid, in plaats van deze uitermate mensonterende handeling te erkennen als teken van de grote deprivatie waaronder verzoeker gebukt ging, getuigt van weinig empathie.

Zijn situatie verbeterde niet in Athene, want ook hier bracht hij zijn nachten door in een container aan de haven, tussen de andere daklozen. Hij bracht hier uit vrees voor de omgeving verschillende slapeloze nachten door. (P 9 NPO)

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat de woonomstandigheden van verzoeker mensonwaardig waren. Bij gebrek aan inkomsten doordat zijn zoektocht naar werk niks opleverde én als gevolg van het racisme op de huizenmarkt, moest hij het doen met leegstaande (koude!) panden. Dit kan niet tellen als leefbare huisvesting.

Werk, taal en racisme

Ook de zoektocht naar werk was een straatje zonder einde voor verzoeker. Gezien werk en taal aan elkaar gelinkt zijn, belandde verzoeker in een vicieuze cirkel.

"We hadden geen guidance. Hier vertelden ze ons waar te registreren, welke instituties. Dat was in GR niet het geval. Ik wist niets, wist niet waar informatie te krijgen. Ik had geen job, geen shelter, kon de taal niet leren." (P 13 NPO)

Echter, om een goede job te vinden was het een probleem dat verzoeker de Griekse taal niet sprak en de financiële middelen niet had om cursussen te volgen, naast de cultuur van discriminatie. Dag in, dag uit, spande verzoeker zich in om een job te bemachtigen.

"Dus daar is een plek in Kreta in Heraklion. Dichtbij een kerk. Waar we stonden de hele dag, wachtten voor een auto die kwam om arbeiders op te pikken voor werk. Maar we waren met veel dus ik kon maar voor 10 dagen iets vinden." (p 7 NPO)

"Ik probeerde voor jobs te zoeken op andere manieren, zoals restaurants en winkels vragen. Maar omdat ik geen GR taal sprak, was het heel moeilijk. Ze boden me soms aan om het restaurant te kuisen in ruil voor voedsel" (p 12 NPO)

Verzoeker deed zelfs het nodige om een interimkantoor te raadplegen, doch deze zoektocht bleek wederom geen succes te zijn. Verzoeker vertelde: "In Heraklion was een jobkantoor dat hielp om mensen aan werk te helpen. Ze spraken enkel GR en ik kon niet communiceren met hen." (P 10 NPO)

Dat verzoeker in België wel werkcontracten kon afsluiten, onderstreept enkel en alleen dat verzoeker altijd de intentie gehad heeft om zich volop te integreren in een nieuw land, maar dat deze mogelijkheden simpelweg niet voorhanden waren in Griekenland.

Daarnaast moest verzoeker ook een racistische behandeling door de politie verduren tijdens zijn verblijf:

"Dus er is geen hulp voorvluchtelingen in GR, ze doen geen inspanning om ons te voorzien, onderwijs, taal te leren, er is geen accommodatie of opvang, er is veel racisme. De politie zou ons vaak stoppen, 15 minuten om onze documenten te doorzoeken voor willekeurige redenen. Voorriedereen, dat voelde alsof we een target waren. Er is geen voedsel, ik was dakloos heel die tijd, ik dacht enkel over wat te drinken de volgende dag. Dit is wat ik heir in BE wel heb gevonden." (P 10 NPO)

11.

Gelet op het gebrek aan centen om te voorzien in zijn basisbehoeften: om kwalitatieve en leefbare huisvesting te kunnen huren of eten en drinken te kunnen kopen, bij gebrek aan tewerkstelling zonder dat er hulp kwam van de Griekse overheid, kon verzoeker geen menswaardig leven leiden in Griekenland.

2.2.2. Tweede middel: schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekende partij ingediende asielaanvraag waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij een gegronde vrees heeft om in een toestand van achterstelling terecht te komen die onverenigbaar met de menselijke waardigheid.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dathij geen gegronde vrees zou hebben.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat het Commissariaat-Generaal in elk geval de verplichting heeft om zijn beslissing duidelijk te motiveren.

Uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd.

Toelichting:

12.

Gelet op hetgeen voorafgaand werd uiteengezet, stelt verzoeker vast dat de motiveringsplicht werd geschonden.

De beslissing werd, zoals door verzoeker hoger aangetoond, niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is dan ook gegrond.

2.2.3. Derde middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling aan verzoekende partij, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging'. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen

Toelichting :

13.

Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing (zoals betoogd supra), dan zou nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoekende partij zijn besloten.

Verzoekende partij is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal dat de door verzoekende partij aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging cfr. Art. 3 EVRM slechts de onwil of onkunde van verwerende partij aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Gelet op het voorgaande, meent verzoekere dat er geen juiste beoordeling van de feiten gebeurde.

Het middel is dan ook gegrond.

2.2.4. Vierde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat de administratie bij het nemen van een beslissing zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de genomen beslissing het resultaat is van een zorgvuldige beoordeling van de feiten.

Zodat het bestreden besluit niet op een juiste beoordeling van de feiten is gebaseerde (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Toelichting

14.

Gelet op wat voorafgaand werd uiteengezet, is verzoeker van er geen redelijk verantwoorde beslissing werd genomen.

Het middel is dan ook gegrond.

15.

De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

3. Conclusie

16.

Geconcludeerd moet worden dat verwerende partij ten onrechte verzoekers verzoek niet heeft ingewilligd, aangezien deze beslissing is genomen in strijd met de rechten van de verdediging, de redelijkheid, de menswaardigheid en de EU-richtlijnen."

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker (stuk 3).

3.1.3. In een aanvullende nota van 28 augustus 2025 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het AIDA/ECRE-rapport, *"Country Report: Greece. Update 2023"* van 24 juni 2024;
- het *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- het *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024;
- het RSA/PRO ASYL-rapport, *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van maart 2024;
- het RSA-rapport, *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van maart 2025;
- *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"* van de Europese Commissie van 4 april 2025;
- de COI Focus *"Grèce. Aide aux migrants"* van Cedoca.

3.1.4. In een aanvullende nota van 1 september 2025 wenst verzoeker de situatie in Griekenland opnieuw te belichten en stelt dat deze er zeker niet op verbeterd. Hij citeert hierbij voornamelijk uit het RSA-rapport, *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van maart 2025 en het AIDA/ECRE-rapport, *"Country Report: Greece. Update 2023"* van 24 juni 2024, alsook berichten van RSA en AIDA-rapporten, een weblink van diotima, Human Rights Watch en UNHCR. Verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar Griekenland omdat de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen, subsidiair beschermden en asielzoekers mensenonterend zijn.

Het verzoek om internationale bescherming moet ontvankelijk worden verklaard, in overeenstemming met artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is nietig, omdat de bescherming waarvan hij in theorie zou moeten genieten in Griekenland niet effectief is. Verder vraagt verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming gegrond zou verklaard worden en dat hem vervolgens de status van vluchteling, minstens deze van subsidiaire bescherming zou toegekend worden in België. Verzoeker refereert naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C-735/22, *"QY tegen Bondsrepubliek Duitsland"*, landeninformatie over de huidige situatie in Palestina en Gaza, en rechtspraak van de Raad.

Verzoeker voegt een verslag *"Note du service de santé mentale Ulysse sur les effets pathogènes des événements liés à la guerre et à l'invasion de Gaza sur les personnes originaires de Palestine présentes en Belgique"* van Ulysse van 20 juni 2024.

3.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat verzoeker reeds bescherming genoot in een EU-lidstaat, met name Griekenland.

Het betoog in het verzoekschrift omtrent de weigering van de toepassing van de discretionaire bepaling van de Dublin III-Verordening, is niet dienstig gezien deze situatie hier geen toepassing vindt.

3.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 25 oktober 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 24 oktober 2026 (Landeninformatie, stuk 7, antwoord Griekse asieliinstanties van 13 mei 2024; DVZ-dossier, stuk 8, "*bijkomende vragen M-status Griekenland*"; notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" van september 2024, p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 25 oktober 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over deze beschermingsstatus zou beschikken.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

3.3.2. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat de voorzienbare levensomstandigheden betreft, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die

ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

3.3.3. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het bekomen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielaautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel.

Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen laat weten.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Indien iemand niet over een AFM beschikt, kan een AFM aangevraagd worden via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM worden aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij een plaatselijk belastingkantoor (DOY) wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *"een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt"*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer bij een AMKA hebben aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Vanaf 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, sociale zekerheidsnummer, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met bewijs van adres en werk/studie. De vereiste documenten voor de uitgifte van een (vooralsnog inactief) AMKA zijn: een geldig reisdocument of paspoort en een geldige ADET. Statushouders kunnen hun AMKA vervolgens alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*"ERGANI"*), als bewijs van adres.

De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA bekomen en worden volledig uitgesloten

van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse Ministerie voor Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, hetgeen tot nu toe nog niet is gebeurd.

Tot slot zorgt de eis van een “*geldige*” verblijfsvergunning voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 21-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

De situatie van statushouders in Griekenland en van statushouders die zijn doorgereisd naar een andere EU-lidstaat is dus zeer precair en problematisch bij hun terugkeer in Griekenland, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS project werd geïmplementeerd door IOM met de steun van de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werd het beheer en de financiering van het HELIOS project overgenomen door het Griekse Ministerie voor Migratie en Asiel.

Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS+-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen betreft. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+ project op een veel kleinere schaal lijkt te zijn ontworpen dan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland is zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming; voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland is vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen; zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting; en statushouders ontvangen bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen.

De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Volgens het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* moeten statushouders in de praktijk naast een ADET in het bezit zijn van een AMKA-nummer voor afdracht van sociale lasten en een AFM om legaal arbeid in loondienst te verrichten (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 37-38). Het RSA/PRO ASYL rapport stelt evenwel dat statushouders moeten beschikken over een geldige verblijfsvergunning, een actieve AFM en een actieve AMKA om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. RSA/PRO ASYL stelt dan ook dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimale voorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en voor het zoeken naar werk in feite afhankelijk is van reeds verkregen werk (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 24 en 34). Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor eigen onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming.

Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67 % arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen (zgn. *“cash assistance”*) en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in

te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats/adres kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist het voorleggen van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld.

De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-24).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd.

In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, wordt de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen, twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen.

Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een preciaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak.

De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een preciaire situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32 % ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40 % van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2.369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET, is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag, evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een *"certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus"* of een *"certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming"*

verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenstelling tot hetgeen de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en het IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid.

In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enig andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten - wat enige tijd kan duren - het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen inzake de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.4. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *"wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen"*

waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (Ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*”(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.3.5. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Hij verklaarde bovendien bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gezond is, dat hij geen persoonlijke problemen van medische of psychologische aard ondervindt.

Wel heeft hij soms spierpijn en stelt hij dat hij naar een kinesist zal gaan via het Rode Kruis. In Griekenland, als hij ziek was, ging hij niet naar het ziekenhuis, omdat je daar zelf alle kosten moet betalen (DVZ-verklaring, stuk 8, DVZ-dossier, stuk 8, “*Bijkomende vragen M-status Griekenland*”).

Er kan aldus niet worden geconcludeerd dat verzoeker psychologische of medische problemen heeft die belangrijke negatieve gevolgen kunnen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens *in concreto* uiteen welke of in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Integendeel, verzoeker blijkt in België aan het werk te zijn.

Hoewel de Raad de onzekere situatie erkent die verzoeker thans leeft, aangezien verzoeker afkomstig is uit de Gazastrook, kan gelet op het voorgaande niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van andere buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar Griekenland, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid kan worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning indien hij dit nodig zou hebben.

Verzoeker toont niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

3.3.6. *In casu* benadrukt de Raad verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

De Raad wijst er voorts op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA/PRO ASYL-rapport, maart 2025, p. 20; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19-20: “*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.*”).

De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19).

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA/PRO ASYL-rapport, maart 2025, p. 21: “*the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed*”). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 24 oktober 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: “*According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires*” (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). In dit verband wijst de Raad erop dat de beschikbare landeninformatie niet wijst op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen.

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

3.3.7. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande

materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat verzoeker op 24 januari 2024 zijn reispaspoort kreeg en twee maanden later, op 27 maart 2024, België reeds binnenkwam (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Ook uit verzoekers verklaringen en gedragingen blijkt niet dat hij werkelijk de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming en het verkrijgen van zijn reisdocumenten, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen wat zijn zoektocht naar werk en huisvesting betreft. Hij werpt hiermee echter geen ander licht op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing hieromtrent:

“In verband met uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Griekenland geen woonst, noch werk zal vinden, stelt het CGVS vast dat u enerzijds opvallend weinig pogingen heeft ondernomen toen u in Griekenland was om een woning en werk te vinden en u anderzijds voldoende zelfredzaam blijkt om hiertoe stappen te zetten bij terugkeer.

Hierbij stipt het CGVS eerst en vooral aan dat u slechts twee maanden na het verkrijgen van uw verblijfskaart het land hebt verlaten, hoewel deze meer kansen bood om werk en een woonst te vinden en zich op duurzame wijze te integreren (CGVS, p. 2). Dit is weinig ernstig en ondergraaft reeds uw bewering dat u in Griekenland de inspanningen zou hebben gedaan om uw leven hier effectief uit te bouwen.

Bovendien stelt het CGVS vast dat u opvallend weinig pogingen hebt ondernomen om een woning en werk te vinden. U deed immers amper pogingen om organisaties te vinden die u konden helpen met het vinden van werk en een woonst. Om huisvesting te vinden beperkte u zich in Kreta tot het contacteren van de Palestijnse man die u het kraakpand toonde en door de vraag aan de uitbater van het Syrische restaurant te stellen. U geeft aan dat u geen organisaties kende die u konden helpen, maar beperkte zich bij uw zoektocht tot het aanspreken van mensen op straat, waarbij u ‘niemand tegenkwam’ (CGVS, p. 10-11). Hierbij contacteerde u geen overheidsorganisaties omdat u er geen kende, maar ook hier beperkte u zich bij uw zoektocht daarnaar tot het aanspreken van ‘willekeurige mensen op straat’ (CGVS, p. 11).

Om werk te vinden beperkte u zich tot zich aan te bieden op een plaats voor dagarbeiders en bij winkels en restaurants langs te gaan (CGVS, p. 7). Eenmaal ging u naar Athene om werk te vinden, maar beperkte u zich ook weer tot het aanspreken van mensen op straat. Uiteindelijk ging u in Athene bij geen enkele (overheids)organisatie langs (CGVS, p. 11-12). U beweert dat u in Heraklion naar een jobkantoor ging en ze u hier niet hielpen omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 10). U kan ook hier geen naam geven, noch documenten voorleggen van uw inschrijving daar, waarmee u ook hier niet staft dat u effectief deze poging hebt ondernomen. U ging niet naar andere interimkantoren (CGVS, p. 12).

Het feit dat u na ontvangst van uw verblijfskaart uw AMKA niet regelde, wat noodzakelijk is om officieel te kunnen werken, is weinig ernstig en toont wederom uw onwil om zich minstens te proberen integreren in Griekenland (CGVS, p. 7-8). U antwoordt dat u hierover had gehoord maar niet wist wat het was, maar kon hierbij beroep doen op de mensen die u in het opvangcentrum in Mytilini hielpen en de organisatie die in het

kraakpand langskwam of waarbij u in Athene langsging (CGVS, p. 8). Dit gebrek aan pogingen om een woonst en werk te vinden is niet ernstig en toont wederom uw onwil aan om zich minstens te proberen integreren in Griekenland.

De voorbeelden zijn daarenboven legio waaruit blijkt dat u voldoende zelfredzaamheid aan de dag kon leggen om in uw basisbehoeften te voorzien en om een woonst en werk te kunnen vinden.

Zo was u ten eerste in staat om de asielprocedure in Griekenland te doorlopen en uw verblijfskaart, paspoort en AFM te regelen (CGVS, p. 4). Bovendien was u erg spaarzaam met het geld dat u van thuis uit mee had om aan uw basisbehoeften te kunnen voldoen en een ferry van Lesbos naar Kreta te regelen (CGVS, p. 6, 8). Daarnaast was u in staat om zich in Heraklion aan te dienen op een plaats waar dagarbeiders jobs konden vinden, waardoor u 9-10 dagen werk in constructie en in de olijventeelt vond om uw paspoort en verblijfskaart te bekostigen en aan uw basisbehoeften te voldoen (CGVS, p. 6-7). U vond deze plaats via de uitbater van een Syrisch restaurant die een breed netwerk had en waarop u regelmatig beroep deed (CGVS, p. 10). Ook diende u zich aan bij winkels en restaurants, waarbij u soms werd ingeschakeld in het onderhoud van de restaurants in ruil voor voedsel, en deed u beroep op manden met voedsel die te vinden waren in de buurt van de kerk (CGVS, p. 7, 11-12).

Tevens verplaatste u zich eenmaal vier dagen naar Athene met het geld dat u in Kreta verdiend had, waar u op zoek ging naar werk en bij organisaties ging aankloppen voor voedselhulp (CGVS, p. 8). Daarnaast navigeerde u zich op slimme manieren door het moeilijke bestaan in de shelter: u kookte het water uit de bron in de buurt om zich te wassen en te drinken en u laadde uw gsm op bij het Syrische restaurant (CGVS, p. 9). Ook hebt u hier in België een job, wat toont dat u in staat bent zelfstandig naar werk te zoeken en dit uit te voeren. Tot slot kon u beroep doen op uw paternale neef K. die in België woont om u financieel te ondersteunen. Hij betaalde immers uw vliegticket naar België (CGVS, p. 7), wat toont dat u kan terugvallen op een minimaal financieel vangnet bij terugkeer."

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus en het verkrijgen van zijn reisdocumenten, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene landeninformatie nog stelt dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een erbarmelijk situatie, toont hij niet *in concreto* aan dat hij zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Griekenland zou ondervinden gelijkstaan met een *"situatie van onmenselijke behandeling"*.

De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van

artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

In casu heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Wat de toegang tot gezondheidszorg betreft, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd, zoals hoger reeds uiteengezet.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [arrest *Ibrahim e.a.*, punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94 met verwijzing naar het arrest *Jawo* van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

3.3.8. Verzoeker stelt verder nog dat hij een racistische behandeling door de politie moest verduren in Griekenland. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Naast het feit dat verzoeker deze verklaringen op geen enkele wijze staft, dient er ook opgemerkt te worden dat de incidenten waarover hij spreekt niet dermate ernstig zijn dat er sprake zou zijn van onmenselijke of vernederende behandeling.

3.3.9. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.10. Verzoeker gaf bij aanvang van de procedure als reden voor zijn verzoek om internationale bescherming in België op dat hij naar hier kwam op advies van zijn neef K. (DVZ-verklaring, stuk 7).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel betekent dat verzoeker nadat hij de Gazastrook is ontvlucht, via Egypte, naar Turkije is gereisd, en in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In dit verband wordt eraan herinnerd dat een persoon het land waarin hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, niet mag kiezen op basis van de kwaliteit van sociale voorzieningen of financiële hulp die hij eventueel in dat land zou kunnen ontvangen in plaats van in een ander land.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, blijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing in zijn aanvullende nota naar de algemene veiligheidssituatie in Palestina en Gaza en de overwegingen 74 e.v. van het arrest van het Hof van Justitie, in de zaak C-735/22 (QY t. Bondsrepubliek Duitsland) niet dienstig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk werd verklaard.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftieng door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP

